

Giianne Hurks

Iedere twee maanden vragen we iemand mee uit eten. De gast kiest een restaurant in Eindhoven of omgeving, FRITS staat er op de rekening te betalen. Giianne Hurks, directeur van Hurks Investments en initiatiefneemster van Cultuuro40, wil naar de voormalige machinekamer van Philips.

TEKST: HETTY VAN ROOIJ ILLUSTRATIE: JEFFREY WARLICH

Het lijkt hier wel Amsterdam of New York”, zegt Giianne Hurks, genietend om zich heen kijkend. Maar we zijn, ‘gewoon’, op Strijp-S. Honderd meter verder waakt het Klokgebouw en ooit, nog niet zo lang geleden, was dit de machinekamer van Philips.

Wie het gebouw van vroeger kent, wordt in restaurant Radio Royaal waarschijnlijk vloeibaar van nostalgie. De enorme ruimte ruikt naar vroeger en heel veel is bewaard zoals het ooit was. Buiten voor de deur hangt de zware katrol, de bar is gewoon om oude machines heengebouwd, en zelfs de toiletten herinneren aan het feit dat het hier ooit een fabriek was. Keurige nieuwe toiletpotten en blinkend schone spiegels, dat wel. Maar de vloeren, de deuren en de muren doen eerder denken aan overalls en hard werken dan aan lekker eten en witte tafelkleden.

Giianne Hurks is een opvallende verschijning. Op hooggehakte grijze suède laarzen loopt ze naar binnen, onberispelijk opgemaakt. Als dit nog een Philipsfabriek was geweest, zou het werk onmiddellijk zijn stilgevallen. Maar in de informele sfeer van Strijp-S valt helemaal niemand op, en dat vindt ze er nou juist zo prettig. „Hier zit alles door elkaar, dat maakt het ook grootsteeds. De eerste keer dat ik hier kwam, was ik meteen zó gecharmeerd van dit restaurant. Hoe je een oud gebouw oud kunt laten, de identiteit kunt bewaren, en er toch iets moderns, iets onderscheidends van kunt maken. Dat is hier fantastisch gedaan, alle mogelijkheden zijn gebruikt. En het is géén eenvoudige ruimte, zo hoog en groot. We hebben hier op een maandagavond eens met een gezelschap gegeten, dat was op alle fronten een succes. De kaart is onderscheidend, het personeel is supervriendelijk, ze weten bovendien precies waar je het over hebt als je over ingrediënten begint, prima. En dan zit je gewoon in Eindhoven!”

Ze heeft met haar gloeiende aanbeveling geen woord te veel gezegd. De ruimte is enorm, maar Radio Royaal is niet hol. Buiten is het koud, maar dankzij futuristisch ogende luchtverwarming is het niet kil. De bediening is attent en legt enorme afstanden af, rond de oude machines en tussen de tafeltjes: Alles naar wens? Nog iets drinken?

Radio Royaal werkt met een bescheiden maar prettig ogend lunchmenu en een aparte kaart voor in de avond. De sandwiches van Giianne

Hurks blijken enorme en royaal belegde bruine boterhammen te zijn, de flammkuchen is een soort kruising tussen een pannenkoek en een pizza met spekjes en ui. Een fles goed Eindhovens kraanwater komt ongevraagd op tafel en is op de rekening niet terug te vinden, zoals dat eigenlijk hoort. En dan de prijzen. ‘Democratisch’ zouden ze die in Vlaanderen noemen.

Vierde generatie

Giianne Hurks praat voorzichtig en gereserveerd. Ze is het niet gewend om geïnterviewd te worden en vindt het zelfs een beetje griezelig. „Het is nooit mijn bedoeling om heel prominent aanwezig te zijn.”

Maar ze heeft genoeg te vertellen. Allereerst een misverstand uit de weg: ze werkt níet voor de Hurks Groep, de holding die zo’n vijftien bedrijven met afzonderlijke directies omvat. Op de vraag of Hurks de hand heeft gehad in Radio Royaal wil ze wel antwoorden, niet dus, want ze maakt meteen duidelijk dat het níet haar pakkie-an is.

Giianne is directeur van Hurks Investments, de investeringsmaatschappij van de familie Hurks die los staat van de holding. Ze is een van de drie kinderen van de legendarische Theo Hurks, die het Eindhovense bedrijf tot bloei bracht.

„Mijn overgrootvader is met het bedrijf begonnen, wij zijn de vierde generatie. Mijn broer Geert is voorzitter van de Raad van Bestuur van de holding, mijn zus heeft lang binnen het bedrijf gewerkt, maar heeft uiteindelijk andere keuzes gemaakt. We zijn aandeelhouders in een familiebedrijf, dus natuurlijk hebben we belangen en natuurlijk hebben Geert en ik zakelijk contact. Maar we mengen dat niet met ons sociale leven. Als er vergaderd moet worden, gebeurt dat op afspraak aan een vergadertafel en niet tijdens een verjaardag. Dat houdt de sfeer in de familie uitstekend.”

Schoevers

Ze schoot niet onmiddellijk het familiebedrijf in, vertelt ze. „Ik heb Schoevers gedaan en een jaar of zes op een reclamebureau gewerkt, tot het moment waarop ik dacht: ‘Wat zal ik nou eens verder...?’ Ik was me intussen wel gaan realiseren dat het bijzonder is, dat bedrijf. Ik ben er mee opgegroeid, dan blijft er echt wel wat hangen. Toen het begon te kriebelen, heeft mijn vader me in het diepe gegooid. Ik heb een jaar of vijf gewerkt in de handel in bouwmaterialen en daar in alle opzichten

veel geleerd. Op hoge hakken in een mannenwereld, ja hoor, hahaha. In de tussentijd natuurlijk ook cursussen gevolgd, mezelf bijgespijkerd, en samen met mijn vader gewerkt aan wat nu Hurks Investments is. Vorig jaar is hij teruggetreden als directeur, hij is nu mijn commissaris, leuk he? Ja, ik geloof wel dat hij trots op me is. Dat weet ik wel zeker.”

Dochter

Ze is lang onzeker geweest of ze, als ‘dochter van de baas’ en als vrouw in een mannenomgeving, wel voldoende serieus genomen werd. „Daar moet je mee leren omgaan. Hoe? Hard werken, je zaakjes kennen, je mannetje staan. Ik ben het gewend dat er weinig vrouwen in mijn omgeving zijn. Bij Hurks Investments vormen we een klein team met drie vrouwen, maar we wérken vooral met mannen. Ik ben ervan overtuigd dat je met een gemengd gezelschap het meest bereikt. Vrouwen geven anders leiding dan mannen, ze houden meer rekening met de omgevingsfactoren. Maar tegenwerking omdat ik een vrouw ben, daar heb ik geen antennes voor.”

Netwerk

Gianne Hurks is een van de initiatiefnemers van ‘Cultuur040’ en al bij het maken van de afspraak benadrukt ze dat dat netwerk nog niet bestaat en dat er nog een lange weg te gaan is. „Toevallig hebben we er vanmiddag weer een afspraak over”, zegt ze, terwijl ze bedachtzaam door haar boterham manoeuvreert.

Wat is Cultuur040? Daar hoort een verhaal bij. „Op initiatief van de toenmalige schouwburgdirecteur Fons Bruins is een aantal jaren geleden Quadrant ontstaan, een club van jonge mensen die actief zijn in Eindhoven en die een paar keer per jaar samen rond het Parktheater iets aan cultuur doen. Om ervoor te zorgen dat het een club van jonge mensen zou blijven, is destijds een leeftijdsgrens van 45 jaar bedacht. En op een gegeven moment moest ik er als eerste uit. Jammer, want het was hartstikke leuk. Maar ik had geen keus; ik moest het goede voorbeeld geven!”

Het was dus tijd voor iets nieuws, vond ze. „Iedereen heeft een volle agenda, iedereen is druk. Je wilt wel naar een voorstelling of een concert, maar hoe gaat dat? Het schiet er vaak bij in. Bij mij ook, ik zie veel minder dan ik zou willen zien.”

Cultuur040 wil proberen om zo’n vijftig of zestig gelijkgestemden uit te nodigen om lid te worden, en hen vier keer per jaar een culturele avond aanbieden. Er zijn een paar criteria: leeftijd boven de veertig, de leden moeten zich verwant voelen met Eindhoven, en ze moeten actief zijn in het bedrijfsleven.

„We zijn aan het brainstormen, Astrid Mertens, Angelic Engel, Marianne Heusdens, Dries Steinmeijer, Emilio Vlam en ik. De programmering is nu de grootste uitdaging, we zijn al een heel eind. We zoeken het breed, we proberen mensen te prikkelen en nieuwsgierig te maken. Samenwerking met Glow, bijvoorbeeld, of een bijzondere expo-

RADIO ROYAAL, KETELHUISPLEIN 10, EINDHOVEN	
2 VERSE JUS	€ 6,00
1 SANDWICH BRESAOLA	€ 6,00
1 FLAMMKUCHEN	€ 7,00
1 KOFFIE	€ 2,00
1 CAPPUCCINO	€ 2,40
1 FLES WATER	GRATIS
TOTAAL	€ 23,40

sitie, maar dan willen we ook graag praten met de kunstenaar. En als we naar het ballet of naar het theater gaan, willen we vooraf samen iets eten en ook graag praten met de regisseur of met de hoofdrolspeler. We zoeken een speelse sfeer. Het gaat niet alleen om

de cultuur, het gaat ook om de interactie, om de saamhorigheid. Daarbij is eten altijd belangrijk. Lang met z’n allen samen aan tafel zitten, héérlijk.”

Emmasingel

Een initiatief als Cultuur040 hoort bij grootsteeds denken, vindt ze. „Eindhoven mag van mij best een beetje wereldser worden. Het woord ‘provinciaal’ zul je me niet horen gebruiken, maar we denken nog veel te veel binnen onze eigen grenzen. Het wordt tijd dat we wat meer oog krijgen voor onze stad, want daar is alle reden voor. Kijk eens wat hier de afgelopen jaren is bereikt. Kijk alleen eens naar waar we nu zitten? Oké, wij hebben geen historische binnenstad. Maar als ik in de avond over de verlichte Emmasingel rijd, denk ik altijd: wat mooi, wat is het hier prachtig!”

Het aardige meisje kijkt bijna teleurgesteld als ze ziet dat Gianne haar dikke bruine boterhammen niet op heeft. Niet lekker? Jawel, maar gewoon te veel. Koffie dan maar. Ze vertelt over haar twee dochters, die in het buitenland hebben gewoond maar nu allebei weer terug zijn in Eindhoven. „Ik heb enorm gestimuleerd dat ze weggingen, met altijd een beetje vrees in het hart dat ze ergens zouden blijven hangen. Maar ik vind het natuurlijk héérlijk dat ze weer in de buurt zijn. Op een gegeven moment was ik al blij als ze in Europa zaten, dan kon ik er tenminste regelmatig naar toe. Ze hebben de wereld gezien. En ze hebben op een gegeven moment bewust de keuze gemaakt om terug te komen. Dat zegt iets over hen, maar het zegt ook iets over de manier waarop wij hier in Eindhoven leven.”

Dat brengt het gesprek bij de koffie bijna automatisch terug naar de vraag: hoe wordt Eindhoven een ‘grootsteedsere’ stad?

Ze is heel stellig: „Eindhoven heeft op veel terreinen heel erg veel te bieden. Ik ben hier geboren en getogen. Maar ik heb ook heel goed buiten Eindhoven gekeken, en ik heb gezien hoe mensen in andere steden en in andere landen met elkaar omgaan. Het leven hier is heel goed, in Eindhoven is heel veel bereikt en het wordt hoog tijd dat wij de trots op onze stad gaan uitdragen. Als dat lukt, gaan we ook grootsere denken en dan ontstaan er vanzelf initiatieven en nieuwe mogelijkheden. Dat mag zich niet beperken tot Strijp-S.”

En dan rolt er opeens een vergelijking uit. „Een vrouw die in het leven iets wil bereiken, moet zichzelf serieus nemen, trots zijn op wat ze heeft bereikt, goed zorgen voor zichzelf en vooral zichzelf blijven. Precies hetzelfde geldt voor een stad. Eindhoven moet zichzelf serieus gaan nemen. En de kracht die daarvoor nodig is, moet ook Eindhoven uit zichzelf halen.”